

Arrest

nr. 212 622 van 21 november 2018
in de zaak RvV X / VIII

In zake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat A. SAKHI MIR-BAZ
Broustinlaan 88/1
1083 BRUSSEL

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE VIIIste KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Afghaanse nationaliteit te zijn, op 5 maart 2018 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 31 januari 2018.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 14 september 2018 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 25 oktober 2018.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken M. RYCKASEYS.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en haar advocaat A. SAKHI MIR-BAZ en van attaché L. VANDERVOORT, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

De verzoekende partij verklaart de Afghaanse nationaliteit te bezitten en geboren te zijn op 1 januari 1993.

De verzoekende partij verklaart het Rijk te zijn binnengekomen op 8 maart 2015 en dient op 9 maart 2015 een eerste verzoek om internationale bescherming in. Op 16 juni 2015 neemt de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen de beslissing waarbij zowel de vluchtelingenstatus als de subsidiaire beschermingsstatus wordt geweigerd omdat geen geloof kan worden gehecht aan verzoekers verklaren met betrekking tot zijn profiel en regio van herkomst in Afghanistan.

Op 28 juli 2015 dient de verzoekende partij een tweede verzoek om internationale bescherming in.

Op 24 januari 2018 wordt de verzoekende partij op het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen gehoord.

Op 31 januari 2018 neemt de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen de beslissing waarbij zowel de vluchtelingenstatus als de subsidiaire beschermingsstatus wordt geweigerd.

Dit is de bestreden beslissing, die luidt als volgt:

“(…)

A. Feitenrelaas

Naar aanleiding van uw eerste asielaanvraag verklaarde u de Afghaanse nationaliteit te bezitten en afkomstig te zijn van het dorp Syah Petaw (district Jalrez, provincie Maidan Wardak). U bent een Hazara van etnische origine. U verklaarde dat uw vader R(...) N(...) lang geleden door de Taliban werd vermoord. U woonde samen met uw moeder en jongere broer H(...). U liep nooit school en bent analfabeet gebleven. Af en toe werkte u als landbouwer op de gronden van uw familie. U kwam niet al te vaak buiten. U zei dat de Taliban naar uw dorp kwamen om er jonge mensen voor de jihad te rekruteren. De eerste keer was u niet in het dorp, de tweede keer kon uw moeder u in huis verbergen en toen zij een derde keer kwamen, was u net aan het werk op uw gronden. Omdat uw moeder niet wou dat u door de Taliban werd meegenomen, werd uw vertrek uit Afghanistan geregeld. U reisde via Pakistan, Iran en Turkije naar Griekenland waar uw vingerafdrukken op 21 januari 2015 werden genomen. Via een u onbekende reisroute bent u vervolgens naar België gekomen. Op 9 maart 2015 ging u zich aanmelden bij de Dienst Vreemdelingenzaken en vroeg u asiel aan. U verklaarde minderjarig te zijn. U bleek niet in het bezit van enig document.

Het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen (CGVS) nam op 16 juni 2015 een beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus en kwam daarbij tot de vaststelling dat er niet het minste geloof kon worden gehecht aan uw beweerde herkomst uit de regio Jalrez. U diende geen beroep in.

U verliet België niet en verklaarde zich op 28 juli 2015 een tweede keer vluchteling. U verklaart dat u eerder over diverse zaken gelogen heeft en dat u deze keer de waarheid wilt vertellen. U bent niet afkomstig van Syah Petaw maar van Sarchesma, een dorp dat eveneens in Jalrez gelegen is. Zoals de Belgische autoriteiten eerder al konden vaststellen, was u ook niet minderjarig bij uw aankomst in België. De asielmotieven die u naar aanleiding van uw eerste asielaanvraag aanbracht, waren verzonnen. Verder zegt u dat de echte naam van uw vader H(...) luidt. U heeft ook niet altijd in Afghanistan gewoond, zo zegt u. Toen u dertien of veertien jaar oud was, verhuisde u naar Peshawar (Pakistan). Na een verblijf daar gedurende twee jaar is uw familie naar Teheran (Iran) verhuisd. U heeft daar nog eens vijf jaar gewoond. Jullie waren daar zonder documenten. U werkte er in de illegaliteit en riskeerde elk moment naar Afghanistan te worden gerepatriëerd. U zegt niet naar Afghanistan terug te kunnen omdat u daar door de vijanden van uw vader dreigt te worden gedood. Uw vader was eertijds de lijfwacht van een commandant van de groepering Harakat. De commandant vocht tegen de Russen, tegen andere groeperingen van de mujahedin en tegen de Taliban. Toen hij overleed, werd uw vader belaagd door oude tegenstanders. In 1386 (2007) werd het voertuig van uw vader beschoten. Toen kon hij nog ongedeerd ontkomen. Later dat jaar heeft men uw vader in het been geschoten. Daarom is hij toen uit Afghanistan weggevlucht, twee dagen later gevolgd door de rest van het gezin. U verklaart dat u in Afghanistan nog steeds de vijanden van uw vader dient te vrezen. U verwijst ook naar de situatie van onveiligheid in uw regio van herkomst, reden waarom u in ondergeschikte orde de subsidiaire beschermingsstatus vraagt. Uw asielaanvraag werd op 8 oktober 2015 in overweging genomen.

Ter staving van uw tweede asielaanvraag legt u volgende documenten neer: uw Afghaans identiteitsdocument (taskara), een kopie van de taskara van uw vader, alsook de enveloppe waarmee deze stukken vanuit Iran werden verstuurd. Na het gehoor heeft uw advocaat nog een kopie van uw medisch dossier overgemaakt.

B. Motivering

Er dient te worden vastgesteld dat u doorheen uw verklaringen niet aannemelijk heeft gemaakt dat u een persoonlijke vrees voor vervolging zoals bedoeld in de Vluchtelingenconventie heeft of een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming loopt.

Op een asielzoeker rust de verplichting om van bij aanvang van de procedure zijn volle medewerking te verlenen bij het verschaffen van informatie over zijn asielaanvraag, waarbij het aan hem is om de nodige feiten en relevante elementen aan te brengen bij de Commissaris-generaal, zodat deze kan beslissen over de asielaanvraag. De medewerkingsplicht vereist dus van u dat u correcte verklaringen aflegt en waar mogelijk documenten voorlegt met betrekking tot uw identiteit, uw nationaliteit, de landen en plaatsen van eerder verblijf, eerdere asielverzoeken, reisroutes en reisdocumenten. Niettegenstaande u tijdens uw gehoor herhaaldelijk en uitdrukkelijk gewezen werd op de medewerkingsplicht die op uw schouders rust, blijkt uit het geheel van de door u afgelegde verklaringen en de door u voorgelegde stukken duidelijk dat u niet heeft voldaan aan deze plicht tot medewerking.

In casu kon worden vastgesteld dat er nog steeds geen geloof kan worden gehecht aan uw verklaringen in verband met uw herkomst en verblijfplaatsen voor uw komst naar België. Dit is nochtans belangrijk voor de inschatting van uw vrees voor vervolging en uw nood aan subsidiaire bescherming. Het belang duidelijkheid te verschaffen over uw feitelijke herkomst en uw eerdere verblijfplaatsen kan niet genoeg benadrukt worden. De werkelijke streek van herkomst is van essentieel belang voor het onderzoek van de nood aan internationale bescherming. Het is immers de streek van feitelijke herkomst in functie waarvan de vrees voor vervolging en het risico op ernstige schade zal onderzocht worden. Indien doorheen het onderzoek van het dossier moet worden vastgesteld dat een asielzoeker geen zicht biedt op zijn reële verblijfssituatie of regio van herkomst, dient te worden besloten dat de asielmotieven, die zich er zouden hebben voorgedaan, niet aangetoond worden. Een asielzoeker die over zijn eerdere verblijfplaatsen ongeloofwaardige verklaringen aflegt en daardoor het voor de asielinstanties onmogelijk maakt vast te stellen dat hij ook werkelijk afkomstig is uit een streek waar er een risico op ernstige schade bestaat en of hij niet de mogelijkheid heeft zich in een streek te vestigen waar geen zo een risico bestaat, maakt bovendien niet aannemelijk dat hij nood heeft aan subsidiaire bescherming.

Vooreerst dient te worden opgemerkt dat u zelf aangeeft dat u de Belgische asielinstanties tijdens uw eerdere asielprocedure doelbewust heeft trachten te misleiden. U zegt dat u daarbij bedrieglijke verklaringen aflegde wat betreft uw regio van herkomst, de plaatsen waar u voor uw komst in België woonde en de problemen die u in Afghanistan zou hebben gekend. U beweert dat u daarbij bedrogen werd door de smokkelaar die het hele scenario bedacht. Uw verklaringen kunnen niet overtuigen. Het CGVS ziet in het geheel niet in waarom u zou beweren van Syah Petaw afkomstig te zijn als u in werkelijkheid van Sarchesma zou zijn. Evenmin kan het CGVS begrijpen waarom u bijvoorbeeld ook over de naam van uw vader valse verklaringen zou hebben afgelegd, of waarom u zou verzwijgen dat uw vader een Harakat-verleden heeft en dat u daarom zijn oude vijanden zou moeten vrezen. Mocht u deze problemen werkelijk hebben meegemaakt, dan kan worden verondersteld dat u uw toevlucht niet zoekt tot een verzonnen relaas dat zich afspeelt in een dorp dat het uwe niet is.

U zegt dat u deze keer wel de volledige waarheid wenst te vertellen, waarna het CGVS evenwel moet vaststellen dat u wederom hervalt in ongeloofwaardige verklaringen. Ten eerste kan uw verklaring als zou u Afghanistan zeven jaar eerder hebben verlaten dan u eerder toegaf, nog steeds geen afdoende verklaring bieden voor uw zeer gebrekkige kennis van de regio Jalrez. Zo wees de Dienst Voogdij in de beslissing van 25 maart 2015 al op het feit dat u ouder dan 18 jaar bent, waarbij 26,7 jaar met een standaarddeviatie van 2,3 jaar een goede schatting is. Bijgevolg kan worden verondersteld dat u bij uw vertrek uit Afghanistan, volgens u in 2007, toch ook al meerderjarig moet zijn geweest. Desondanks bleek u amper op de hoogte van de geografie van uw regio, van de politieke situatie of van zaken die een Hazara uit de regio zou moeten weten. Dat u wel degelijk uit Jalrez zou komen maar dat u het district al eerder verliet, biedt aldus geen verklaring voor de vele hiaten in uw kennis. Waar in Afghanistan u dan wel gewoond heeft, maakt u bijgevolg nog steeds niet duidelijk.

Voorts wijst het CGVS op het zeer dubieuze karakter van de door u neergelegde identiteitsdocumenten. Uw eigen taskara betreft een document dat u na uw eerste asielprocedure zou hebben laten opmaken. Dit gebeurde in uw afwezigheid, uw familie zou dit in orde hebben gebracht (CGVS, p.3). Het is niet aannemelijk dat u vanuit België dergelijke taskara kan "bestellen". Bovendien heeft u zelfs geen idee waar men dit document zou hebben verkregen. U zegt eerst dat de taskara in Iran gemaakt werd, uw vader zou die mogelijks in de Afghaanse ambassade daar hebben laten opmaken (CGVS, p.3). Als het CGVS opmerkt dat de ambassade geen taskara's uitreikt, wijzigt u uw verklaringen en meent u dat het misschien uw oom in Jalrez was die de taskara ginder voor u regelde (CGVS, p.4). Het is merkwaardig dat u hier niet duidelijker over kan zijn. Ook de kopie van de taskara die uw vader zou toebehoren, overtuigt geenszins. Dit is een identiteitsdocument van een persoon die in 1354 (1975) vierentwintig jaar oud was. Hoewel de man in kwestie heden ongeveer zevenenzestig jaar oud moet zijn, meent u dat uw vader vijfenvijftig jaar oud is (CGVS, p.5). Bovendien verklaarde u tijdens uw eerste asielaanvraag dat

uw vader R(...) N(...) heet, terwijl de taskara ene H(...) toebehoort. Dat u zelfs over de naam van uw vader zou hebben gelogen (CGVS, p.4), lijkt weinig waarschijnlijk. Welk voordeel u daarmee zou behalen, is immers onduidelijk. Aldus kan niet worden uitgesloten dat u hier gebruik maakt van een identiteitsdocument van een persoon die uw vader niet is.

Voorts gevraagd waarom u Afghanistan in 2007 diende te verlaten, beweert u dat uw vader ooit de lijfwacht was van een commandant van Harakat en dat uw vader na de dood van de commandant bedreigd werd. Het is opmerkelijk dat u geen idee heeft wie die vijanden dan wel zouden zijn. U kan niet zeggen wie uw vader zou hebben aangevallen en u kan niet verduidelijken wie u bij een terugkeer naar Afghanistan zou moeten vrezen (CGVS, p.9). Dat uw vader daar in al die jaren niets over zou hebben gezegd (CGVS, p.9), is geheel ongeloofwaardig. Verder kan het CGVS geen enkel geloof hechten aan uw verklaring als zou uw vader bij de partij Harakat actief zijn geweest. Toen het CGVS u tijdens de eerste asielpcedure de vraag stelde of u Harakat kende, bleek dit niet het geval. U zei louter dat u de naam wel eens hoorde. Eveneens kon worden vastgesteld dat u, die heden beweert de zoon van een voormalig jihadist te zijn, niet kon verduidelijken wat de term Hazarajat betekent of hoe de zeer bekende Hazara leider Mazari aan zijn einde kwam (CGVS, 18 mei 2015, p.13). Onder meer deze vaststellingen leidden in de beslissing van 16 juni 2015 tot de conclusie dat u uw herkomst uit Syah Petaw niet geloofwaardig maakte. U beweert nu dat u deze zaken wel wist maar dat u de vraag misschien niet goed begreep. U sluit ook niet uit dat de tolk u slecht verstond (CGVS, p.10). U beweert zelfs dat u van de smokkelaar niets mocht zeggen over Harakat (CGVS, p.17). Dit is uiteraard geheel ongeloofwaardig. Het CGVS kan niet anders dan vaststellen dat u uw kennis na uw eerste asielaanvraag heeft bijgespijkerd en dat u heden een relaas brengt met daarin elementen waar u tijdens uw eerste asielpcedure nog geen benul van had.

U heeft verder verklaard dat u omwille van de problemen van uw vader met uw familie naar Peshawar verhuisd bent. Gezien deze problemen geenszins aannemelijk zijn, kan niet worden ingezien waarom uw familie toen naar Pakistan zou zijn gegaan. Bovendien maakt u dat verblijf in Pakistan evenmin geloofwaardig. Ten eerste legt u geen enkel document neer dat zulks zou kunnen staven. Ten tweede dient te worden vastgesteld dat u van dit verblijf in Pakistan geen enkele melding maakte toen u een tweede keer asiel ging vragen bij de DVZ. U zei daar dat u op uw dertiende van Afghanistan naar Iran verhuisde (DVZ, verklaring meervoudige aanvraag). Dat u niet de tijd had om uw verblijf in Peshawar te vermelden (CGVS, p.2) of dat u dit vergat (CGVS, p.12), is niet aannemelijk. Ten derde zijn uw verklaringen over uw verblijf in Peshawar veeleer vaag te noemen. U heeft bijvoorbeeld geen idee in welke provincie van Pakistan Peshawar gelegen is (CGVS, p.7). Gevraagd naar andere steden in Pakistan waar Afghanen wonen, noemt u slechts Hayatabad en Quetta. Dat Hayatabad gewoon een wijk van Peshawar is, kan u niet met zekerheid zeggen (CGVS, p.7). Van Mardan, na Peshawar de grootste stad van de provincie Khyber Pakhtunkhwa, heeft u nog nooit gehoord (CGVS, p.12) en zelf kan u geen plaatsen noemen in de omgeving van Peshawar (CGVS, p.11). Gevraagd naar de bezienswaardigheden in de stad, antwoordt u geheel naast de kwestie. U zegt dat er "een park" is en dat de mensen er cricket spelen. U heeft het ook over een vervuild kanaal en over de verkoop van appelsienen en bananen (CGVS, p.12). Ook geen enkel moment maakt u het geloofwaardig dat u in Peshawar geweest bent. Hoewel u twee jaar in een stad van Pashtoenen zou hebben gewoond, bleek tijdens een eerder gehoor overigens ook al dat uw kennis van het Pashtoe zich beperkt tot een korte begroeting (CGVS, 18 mei 2015, p.2).

U stelt tot slot dat u voor uw komst naar België vijf jaar lang in Teheran zou hebben gewoond. Uw ouders zouden daar nog steeds zijn. Opnieuw kan worden vastgesteld dat u hier niet het minste bewijs voor neerlegt. Bovendien kan worden herhaald dat u bedrieglijke verklaringen heeft afgelegd over de aanleiding voor jullie zogezegde vertrek uit Afghanistan, waardoor u het ook niet aannemelijk maakt dat u, uw ouders en uw broer in 1388 (2009) naar Iran zijn moeten gaan.

Gelet op het geheel van bovenstaande vaststellingen hebt u niet aannemelijk gemaakt daadwerkelijk afkomstig te zijn uit het district Jalrez gelegen in de provincie Maidan Wardak, noch maakt u uw meeste recente versie van uw levensloop en verblijfplaatsen aannemelijk. Gelet op de ongeloofwaardigheid van uw beweerde regio van herkomst in Afghanistan kan er evenmin enig geloof worden gehecht aan uw asielaanvraag dat er onlosmakelijk mee verbonden is. Bijgevolg maakt u niet aannemelijk dat u gegronde redenen heeft om te vrezen voor vervolging in vluchtelingenrechtelijke zin en bestaan er evenmin zwaarwegende gronden om aan te nemen dat u bij een terugkeer naar uw land van herkomst een reëel risico zou lopen op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, a) en b) van de Vreemdelingenwet.

De subsidiaire beschermingsstatus kan niettemin worden verleend indien het aannemelijk is dat een asielzoeker een reëel risico op ernstige schade loopt dat losstaat van het risico voortvloeiende uit het ongeloofwaardige asielrelaas, meer in het bijzonder met toepassing van artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet. Artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet beoogt immers bescherming te bieden in de uitzonderlijke situatie dat de mate van willekeurig geweld in het aan de gang zijnde gewapend conflict in het land van herkomst dermate hoog is dat zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken land of, in voorkomend geval, naar het betrokken gebied, louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op de in voornoemd artikel van de Vreemdelingenwet bedoelde ernstige bedreiging.

Dienaangaande dient opgemerkt te worden dat vele Afghanen binnen Afghanistan verhuisd zijn (eventueel na een eerder verblijf in het buitenland). De geboorteplaats en de oorspronkelijke verblijfplaats(en) vormen derhalve niet noodzakelijk de (actuele) plaats of regio van herkomst. Het aantonen van de laatste verblijfplaats(en) binnen Afghanistan is dan ook essentieel, vermits er op grond van artikel 48/5, § 3 van de Vreemdelingenwet geen behoefte aan bescherming is indien een asielzoeker afkomstig is uit een regio waar er geen risico op ernstige schade aanwezig is of als de asielzoeker over de mogelijkheid beschikt zich in zo'n regio te vestigen. Bijgevolg kan een asielzoeker, met betrekking tot de vraag of hij bij terugkeer een reëel risico loopt op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet, dan ook niet volstaan met een loutere verwijzing naar zijn Afghaanse nationaliteit doch moet hij enig verband met zijn persoon aannemelijk maken ook al is daartoe geen bewijs van individuele bedreiging vereist. U maakt zelf het bewijs van een dergelijk verband met uw persoon onmogelijk door geen duidelijkheid te scheppen over uw voorgehouden verblijfplaatsen in en/of feitelijke herkomst uit Afghanistan.

U werd tijdens het gehoor op de zetel van het CGVS d.d. 24 januari 2018 andermaal gewezen op het belang van het afleggen van correcte verklaringen met betrekking tot uw identiteit, uw nationaliteit, de landen en plaatsen van eerder verblijf, eerdere asielverzoeken, reisroutes en reisdocumenten. Echter, u heeft er voor gekozen vast te houden aan uw initiële verklaringen en u herhaalde afkomstig te zijn van Jalrez.

Uit bovenstaande vaststellingen blijkt dat u niet de waarheid heeft verteld over waar u verbleven heeft voor uw komst naar België. Desondanks het feit dat het CGVS u uitgebreid de kans heeft geboden hierover klaarheid te scheppen, blijft u ook na confrontatie met de bevindingen van het CGVS volharden in uw verklaringen, dit in weerwil van de plicht tot medewerking die op uw schouders rust. Door uw gebrekkige medewerking op dit punt verkeert het Commissariaat-generaal in het ongewisse over waar u voor uw aankomst in België in Afghanistan of elders leefde, onder welke omstandigheden, en om welke redenen u uw werkelijke streek van herkomst verlaten heeft. Door bewust de ware toedracht op dit punt, dat de kern van uw asielrelaas raakt, te verzwijgen maakt u bijgevolg niet aannemelijk dat u bij een terugkeer naar Afghanistan een reëel risico op ernstige schade loopt.

Het CGVS benadrukt dat het uw taak is om de verschillende elementen van uw relaas toe te lichten en alle nodige elementen voor de beoordeling van uw asielaanvraag aan te reiken. Het CGVS erkent tegelijkertijd dat het een samenwerkingsplicht heeft, in de zin dat het de door u aangebrachte elementen moet beoordelen rekening houdend met de informatie over het land van herkomst en dat het er toe gehouden is na te gaan of er onder de door u aangebrachte elementen, elementen zijn die wijzen op een gegronde vrees of een reëel risico en die zo nodig bijkomend te onderzoeken. Een onderzoek in die zin werd uitgevoerd. Rekening houdend met alle relevante feiten in verband met uw land van herkomst, en na een grondig onderzoek van alle door u afgelegde verklaringen en de door u overgelegde stukken dient evenwel besloten te worden dat er in uw hoofde geen elementen voorhanden zijn die wijzen op een gegronde vrees tot vervolging of een reëel risico op ernstige schade bij terugkeer.

U heeft het CGVS na het gehoor nog een kopie van uw medisch dossier bezorgd. Daarin is sprake van lichamelijke klachten, alsook van mentale problemen waarmee u te kampen heeft. De arts geeft dat u moeilijk sociale contacten legt, dat u last heeft van nachtmerries, dat u veel piekert en dat u zichzelf verschillende keren verwond heeft. Het CGVS wijst er evenwel op dat mentale moeilijkheden u nog niet ontslaan van uw plicht tot medewerking met de asielinstanties en geen verschuiving bieden voor het afleggen van bedrieglijke verklaringen.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.”.

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1. In een eerste middel voert de verzoekende partij de schending aan van artikel I, A van het Internationaal Verdrag betreffende de Status van Vluchtelingen, ondertekend te Genève op 28 juli 1951 (hierna: het Verdrag van Genève), van artikel 48/3 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet), van de materiële motiveringsplicht, “*minstens van de mogelijkheid tot toetsen van de materiële motivering*” *juncto* het zorgvuldigheidsbeginsel, en van artikel 3 van het Europees Verdrag tot Bescherming van de Rechten van de Mens en de Fundamentele Vrijheden, ondertekend te Rome op 4 november 1950 en goedgekeurd bij de wet van 13 mei 1955 (hierna: het EVRM) *juncto* artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet.

In een tweede middel voert de verzoekende partij de schending aan van de materiële motiveringsplicht, “*minstens van de mogelijkheid tot toetsen van de materiële motivering*” *juncto* het gelijkheidsbeginsel *juncto* het zorgvuldigheidsbeginsel.

In wat zich aandient als een derde middel voert de verzoekende partij de schending aan van artikel 3 van het EVRM *juncto* artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet.

Gelet op de nauwe samenhang tussen de middelen worden ze samen besproken.

2.1.1. De verzoekende partij licht haar middelen als volgt toe:

“Artikel 1 van het Vluchtelingenverdrag (Genève, 1951) definieert het begrip vluchteling. De vier elementen van deze definitie zijn de volgende:

zich buiten het land van herkomst bevinden;

een gegronde vrees voor vervolging hebben;

“omwille van ras, religie, nationaliteit, behoren tot een bepaalde sociale groep of politieke overtuiging”.

de bescherming van het land van herkomst niet kunnen of niet willen invoeren.

Deze elementen toegepast op verzoekers: zich buiten het land van herkomst bevinden

Verzoeker bevindt zich hier in België, waar hij, zijn aanvraag tot asiel heeft ingediend op 9 maart 2015.

een gegronde vrees voor vervolging hebben

Weliswaar vereist deze vrees zowel een subjectief als een objectief element, doch vrees volstaat. De asielzoeker moet aantonen dat het risico voor vervolging bestaat, doch moet niet bewijzen dat de gevreesde vervolging ook effectief zal plaatsvinden of reeds plaats heeft gehad (Vanheule D., Vluchtelingen, Overzicht, Mys & Breesch, Gent, 1999, o.c., 21-22).

Op basis van de verklaringen van verzoeker wordt door verweerster geconcludeerd dat hij geen gegronde vrees voor vervolging zoals bedoeld in de Vluchtelingenconventie of geen reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming heeft kunnen aantonen. Immers, volgens verweerster zouden de verklaringen van verzoeker niet geloofwaardig zijn en ze stelt het volgende:

Verzoeker was zeer jong toen hij naar Pakistan gevlucht en na een verblijf van 2 jaar is verzoeker naar Iran gevlucht.

Verzoeker heeft Iran verlaten omdat hij niet meer menselijk en wenselijk was om als een slaaf verder te leven.

Verzoeker kan de bescherming van het land van herkomst niet invoeren omdat de lokale autoriteiten niet in staat zijn om zichzelf te beschermen.

Dat dit middel gegrond is.”

En

“Verweerster stent dat verzoeker niet voldoet aan zijn medewerkingsplicht. Verzoeker meent dat hij een tweede kans kreeg om de waarheid te vertellen en dat hij zeer goed beseft dat hij volledig mee moet werken om internationale bescherming te krijgen.

Verzoeker meent dat hij geen belang heeft om de waarheid niet te vertellen.

Verzoeker was misleid door de mensensmokkelaar en hij meent dat hij ten onrechte gestraft wordt. Waarom mensensmokkelaar verzoeker aangeraden heeft om bepaalde dingen anders voor te stellen? Het is zeer moeilijk voor verzoeker op deze vraag een antwoord te geven. De keuze is door een derde gemaakt en verzoeker door onwetendheid deze keuze gevolgd.

Moet hij nu eeuwig gestraft worden, wanneer wij zeer goed weten dat jammer genoeg hij niet de eerste en de laatste zal zijn om misleid te worden?

Mocht verzoeker deze keer ten kwade trouw zijn geweest zal hij dan gezegd hebben dat hij een kind was 6 of 7 was om al discussie te vermijden.

Verzoeker heeft gekozen om de waarheid te vertellen en verweerster gebruikt ten onrechte nu het leeftijdsonderzoek tegen hem om zijn geloofwaardigheid in twijfel te trekken.

Verweerster gelooft niet dat verzoekers vader een lid van Harakat partij was. Verweerster neemt verzoeker kwalijk omdat hij niet weet wat Hazarajat is, omdat hij niet weet hoe Mazari aan zijn einde kwam.

Verzoeker meent dat dit allemaal bewijzen zijn dat hij Afghanistan op een zeer jonge leeftijd verlaten heeft en dat hij nergens anders in Afghanistan gewoond heeft.

Deze informatie moet door iedereen gekend zijn die in Afghanistan woont of voor een langer periode woonde.

Verzoeker meent dat hij zeer jong was en dat hij maar voor 2 jaar in Pakistan woonde. De vragen die verweerster over verzoekers verblijf in Pakistan stelt mag aan iemand gesteld worden die voor meerdere jaren daar woonde.

Verzoeker wenst te verwijzen naar het Handboek van UNHCR waar in paragraaf 199 het volgende staat:

Tegenstrijdige en onnauwkeurig verklaringen zijn op zich niet voldoende om te besluiten tot een weigering van de vluchtelingenstatus. De onderzoeker heeft de verantwoordelijkheid om dergelijke verklaringen te evalueren in het licht van de verschillende omstandigheden van het dossier.

Het UNHCR werpt tevens op dat aan de kandidaat - vluchtelingen het voordeel van de twijfel gegund is, op voorwaarde evenwel dat zijn vluchtverhaal geloofwaardig is. Om de geloofwaardigheid van een kandidaat-vluchteling te beoordelen, dient rekening gehouden te worden met zijn persoonlijkheid o.m. zijn intellectuele vermogens, de leeftijd en psychologische stoornissen.

Verzoeker is laaggeschoold en door de gebeurtenissen in zijn leven en onderweg is hij volkomen getraumatiseerd geweest.

Verweerster verwijst naar de medewerkingsplicht en ze stelt dat verzoeker niet meewerkt.

Verzoeker kampt met psychologische problemen en hij heeft zichzelf meerdere keren verminkt.

Verzoeker wenst te verwijzen naar een arrest van uw Raad (dossier [...]) waarin uw Raad de beslissing van verweerster vernietigd heeft omdat verweerster geen rekening gehouden heeft met de mentale toestand van verzoeker.

In dit dossier ging eveneens over zelfverminking. Een duidelijk gelijkenissen!!!

Verzoeker meent dat hij totaal vervreemd zijn van Afghanistan. Verzoeker dat het hieronder staande rapport van toepassing is in zijn situatie:

Treatment of returnees

"34.17 In an article dated 3 May 2012, IRIN reported: = Whi le refugees may return to Afghanistan with new skills learned abroad, they return to environments where those skills cannot be used, and a recent UNHCR survey found that 60 percent of returnees lived in worse conditions than their local counterparts. ' [27m]

JLengthy migration/asylum duration, especially migration/asylum of persons who left the country at an early age or were born while in migration/asylum, has caused many deep cultural and traditional problems for the Afghan society. Since they have been brought up in other countries cultures, they feel themselves to be strangers in Afghanistan_s indigenous culture and many of them cannot adjust themselves to the customs and traditions governing the Afghan society and way of life. This issue has also caused mental problems for them, leading to their social and cultural ostracism and marginalization. "

http://www.ecoi.net/file_upload/90_1_361980702_ukba2013-02-15-afa.pdf

Het is niet redelijk om een standard antwoord te gebruiken in de situatie van alle asielzoekers.

De situatie van verzoekers is zeer uniek.

Verweerster stelt dat verzoeker geen documenten voorlegt om zijn verblijf of van zijn ouders in Iran te bewijzen.

Verzoeker meent dat hij effectief in dat land gewoond heeft en dat verweerster nagelaten heeft om haar door te vragen over Iran.

Het blijkt eveneens uit verzoekers accent dat hij in Iran gewoond heeft. Als men documenten voorlegt dat heeft deze documenten relatieve waarde gezien de corruptie.

Als men geen documenten neerlegt dan wordt men kwalijk genomen omdat hij geen documenten neergelegd heeft.

Verweerster heeft nagelaten om met deze elementen rekening te houden.

Verweerder heeft nagelaten om op een deftige wijze te motiveren waarom:

Verweerster geen rekening gehouden met het profiel van verzoeker

Het rapport van "treatment van returnees" niet van toepassing is op de situatie van verzoeker

Ze niet in aanmerking komen voor de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus op basis van artikel 48/4, §2, b van de Vreemdelingenwet.

Een dergelijke handelswijze komt neer op een schending van het zorgvuldigheidsbeginsel.

Dat dit middel gegrond is."

En

"Verweerster heeft eveneens nagelaten om te motiveren waarom verzoeker niet in aanmerking komt voor subsidiaire bescherming op basis van artikel 48/4, §2, B - grond.

Hierbij wensen verzoekers te verwijzen naar § 39 van Elgafaji arrest over de 'sliding scale':

"Hoe meer de verzoeker eventueel het bewijs kan leveren dat hij specifiek wordt geraakt om redenen die te maken hebben met zijn persoonlijke omstandigheden, hoe lager de mate van willekeurig geweld zal zijn die vereist is opdat hij in aanmerking komt voor subsidiaire bescherming".

Verzoeker heeft deze persoonlijke omstandigheden voldoende aannemelijk gemaakt door de bovenvermelde redenen en hij is van oordeel dat hij in ondergeschikte orde in aanmerking komt voor de toekenning van de subsidiaire bescherming."

2.2. Beoordeling

2.2.1. Bevoegdheid

Inzake beroepen tegen de beslissingen van de commissaris-generaal beschikt de Raad over volheid van rechtsmacht. Dit wil zeggen dat het geschil met alle feitelijke en juridische vragen in zijn geheel aanhangig wordt gemaakt bij de Raad, die een onderzoek voert op basis van het rechtsplegingdossier. Als administratieve rechter doet hij in laatste aanleg uitspraak over de grond van het geschil (wetsontwerp tot hervorming van de Raad van State en tot oprichting van een Raad voor Vreemdelingen-betwistingen, *Parl.St.* Kamer 2005-2006, nr. 2479/001, p. 95-96 en 133). Door de devolutieve kracht van het beroep is de Raad niet noodzakelijk gebonden door de motieven waarop de bestreden beslissing is gesteund en de kritiek van de verzoeker daarop. Hij dient daarbij niet noodzakelijk op alle aangevoerde argumenten in te gaan.

Op grond van artikel 49/3 van de Vreemdelingenwet wordt verzoekers verzoek om internationale bescherming hierna bij voorrang onderzocht in het kader van het Vluchtelingenverdrag, zoals bepaald in artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet, en vervolgens in het kader van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet. De Raad dient daarbij een gemotiveerd arrest te vellen dat aangeeft om welke redenen verzoeker al dan niet voldoet aan de criteria zoals bepaald in de artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet.

2.2.2. De bewijslast

Het wettelijke kader omtrent de bewijslast wordt heden uiteengezet in de artikelen 48/6 en 48/7 van de Vreemdelingenwet, die de omzetting betreffen van artikel 4 van de richtlijn 2011/95/EU en artikel 13, lid 1 van de richtlijn 2013/32/EU en bijgevolg in het licht van deze Unierechtelijke bepaling dienen te worden gelezen.

De in artikel 4 van de richtlijn 2011/95/EU vervatte 'beoordeling van feiten en omstandigheden' in het kader van een onderzoek naar aanleiding van een verzoek om internationale bescherming, verloopt in twee onderscheiden fasen.

De eerste fase betreft de vaststelling van de feitelijke omstandigheden die bewijselementen tot staving van het verzoek kunnen vormen. De in artikel 4, lid 1 van de richtlijn 2011/95/EU en artikel 13, lid 1 van de richtlijn 2013/32/EU beoogde samenwerkingsplicht, die beperkt is tot deze eerste fase, houdt in dat het in beginsel aan de verzoeker om internationale bescherming toekomt om alle nodige elementen ter staving van zijn verzoek, zoals vermeld in artikel 48/6, §1, tweede lid van de Vreemdelingenwet, zo

spoedig mogelijk aan te brengen opdat de relevante elementen van zijn verzoek kunnen worden bepaald.

De verzoeker moet aldus een inspanning doen om dit verzoek te onderbouwen, onder meer aan de hand van verklaringen, schriftelijke bewijzen, zoals documenten en stukken, of ander bewijsmateriaal. Indien de door de verzoeker aangevoerde elementen om welke reden ook niet volledig, actueel of relevant zijn, is het aan de met het onderzoek belaste instanties om actief met de verzoeker samen te werken om alle elementen te verzamelen die het verzoek kunnen staven. Daarnaast dienen deze instanties ervoor te zorgen dat nauwkeurige en actuele informatie wordt verzameld over de algemene situatie in het land van oorsprong en, waar nodig, in landen van doorreis.

De tweede fase betreft de beoordeling in rechte van deze gegevens door de met het onderzoek belaste instanties, waarbij wordt beslist of in het licht van de feiten die een zaak kenmerken, is voldaan aan de materiële voorwaarden, omschreven in de artikelen 48/3 of 48/4 van de Vreemdelingenwet, voor de toekenning van internationale bescherming. Hier wordt beoordeeld wat de gevolgen zijn van de tot staving van het verzoek ingediende elementen, en dus wordt beslist of die elementen daadwerkelijk kunnen voldoen aan de voorwaarden voor de toekenning van de gevraagde internationale bescherming.

Dit onderzoek van de gegrondheid van het verzoek behoort tot de uitsluitende bevoegdheid van de met het onderzoek belaste instanties zodat in deze fase een samenwerkingsplicht niet aan de orde is (HvJ 22 november 2012, C-277/11, M., pt. 64-70).

De beoordeling van een verzoek om internationale bescherming moet plaatsvinden op individuele wijze. Overeenkomstig artikel 48/6, § 5 van de Vreemdelingenwet moet, onder meer, rekening worden gehouden met alle relevante informatie in verband met het land van herkomst op het tijdstip waarop een beslissing inzake het verzoek wordt genomen, met inbegrip van de wettelijke en bestuursrechtelijke bepalingen die gelden in het land van herkomst en de wijze waarop deze worden toegepast, alsook met de door verzoeker overgelegde documenten en afgelegde verklaringen. Consistentie, voldoende detaillering en specificiteit alsook voldoende aannemelijkheid vormen indicatoren op basis waarvan de geloofwaardigheid van de verklaringen kan worden beoordeeld, rekening houdend met de individuele omstandigheden van de betrokken verzoeker. Twijfels over bepaalde aspecten van een relaas ontslaan de bevoegde overheid niet van de opdracht de vrees voor vervolging of een reëel risico op ernstige schade betreffende die elementen waar geen twijfel over bestaat, te toetsen. Het moet in deze evenwel gaan om die elementen die de nood aan internationale bescherming kunnen rechtvaardigen.

Wanneer een verzoeker bepaalde aspecten van zijn verklaringen niet staft met schriftelijke of andere bewijzen, dan bepaalt artikel 48/6, § 4 van de Vreemdelingenwet dat deze aspecten geen bevestiging behoeven indien aan de volgende cumulatieve voorwaarden is voldaan:

- “a) de verzoeker heeft een oprechte inspanning geleverd om zijn verzoek te staven;*
- b) alle relevante elementen waarover de verzoeker beschikt, zijn voorgelegd, en er is een bevredigende verklaring gegeven omtrent het ontbreken van andere bewijskrachtige elementen;*
- c) de verklaringen van de verzoeker zijn samenhangend en aannemelijk bevonden en zijn niet in strijd met de algemene en specifieke informatie die gekend en relevant is voor zijn verzoek;*
- d) de verzoeker heeft zijn verzoek om internationale bescherming zo spoedig mogelijk ingediend, of hij heeft goede redenen kunnen aanvoeren waarom hij nagelaten heeft dit te doen;*
- e) de algemene geloofwaardigheid van de verzoeker is komen vast te staan.”*

2.3. Onderzoek van de aanvraag tot internationale bescherming

2.3.1. Aangaande de vluchtelingenstatus

De verzoekende partij verklaarde in het kader van haar eerste verzoek om internationale bescherming afkomstig te zijn van het dorp Syah Petaw, gelegen in het district Jalrez van de provincie Maidan Wardak. Zij verklaarde toen dat zij altijd in dit dorp verbleven had tot aan haar komst naar België begin 2015. Als reden voor haar vertrek haalde de verzoekende partij problemen met de taliban aan. De taliban zouden meermaals geprobeerd hebben haar te rekruteren voor de jihad. In het kader van onderhavig verzoek om internationale bescherming wijzigt de verzoekende partij haar verklaringen en stelt zij afkomstig te zijn uit het dorp Sarchesma, gelegen in het district Jalrez van de provincie Maidan Wardak. Zij verklaart thans dat zij haar land van herkomst reeds op dertienjarige leeftijd verliet om zich in de stad Peshawar in Pakistan te vestigen. Daar zou de verzoekende partij samen met de overige

familieleden haar vader hebben vervoegd. Haar vader zou daarheen gevlucht zijn om te ontkomen aan vijanden die hem zouden viseren omwille van zijn vroegere functie als lijfwacht van een commandant van de groepering Harakat. De verzoekende partij verklaart dat zij gedurende twee jaar in Peshawar verbleef en vervolgens met haar familie naar Teheran (Iran) verhuisde. Omdat de verzoekende partij in Iran niet over een verblijfskaart zou hebben beschikt en voor de keuze zou zijn gesteld om te gaan vechten in Syrië of te worden gedeporteerd naar Afghanistan, zou zij besloten hebben dit land te verlaten. De verzoekende partij verklaart dat zij vijf jaar in Iran heeft verbleven.

In casu betwist de verwerende partij de herkomst van de verzoekende partij uit het district Jalrez van de provincie Maidan Wardak en haar verblijf in achtereenvolgens Pakistan en Iran in de jaren voorafgaand aan haar komst naar België, zoals blijkt uit de motieven van de bestreden beslissing.

De Raad beklemtoont dat het voor de beoordeling van het verzoek om internationale bescherming essentieel is dat de verzoeker een duidelijk zicht biedt op zijn land en regio van herkomst alsook op de plaats(en) waar hij voorafgaand aan zijn komst naar België heeft verbleven.

Ter staving van onderhavig verzoek legt de verzoekende partij volgende documenten neer: een fotokopie van haar *taskara*, een fotokopie van de *taskara* van haar vader, de enveloppe waarmee deze documenten vanuit Teheran werden opgestuurd, fotokopieën van documenten uit verzoekers medisch dossier in België. Nog daargelaten de vaststelling dat de verzoekende partij slechts een fotokopie van haar *taskara* neerlegt en dat aan gemakkelijk door knip- en plakwerk te fabriceren fotokopieën geen bewijswaarde kan worden verleend, acht de Raad het in navolging van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen niet aannemelijk dat de vader van de verzoekende partij dit persoonlijke Afghaanse identiteitsdocument in haar afwezigheid zou hebben kunnen verkrijgen in Iran, zoals de verzoekende partij beweert. Het is verder opvallend dat de verzoekende partij geen duidelijkheid kan verschaffen over de wijze waarop haar vader haar *taskara* dan zou hebben verkregen. Zij stelt eerst te vermoeden dat dit document op de Afghaanse ambassade in Iran werd opgemaakt, om vervolgens te beamen dat dit misschien wel in het districtscentrum van Jalrez is gebeurd, aangezien zij daar een oom langs moederskant heeft wonen (stuk 5, gehoorverslag, p. 3, 4). Ook aan de kopie van haar vaders *taskara* kan geen absolute bewijswaarde worden verleend. Het betreft hier een identiteitsdocument van een persoon die in 1975 vierentwintig jaar oud was. Hoewel de man in kwestie heden ongeveer zevenenzestig jaar oud moet zijn, schat de verzoekende partij dat haar vader ongeveer vijfenvijftig jaar oud is (stuk 5, gehoorverslag, p. 5). Bovendien blijkt deze *taskara* toe te behoren aan een zekere H., daar waar de verzoekende partij naar aanleiding van haar eerste verzoek om internationale bescherming verklaarde dat haar vader N. heet (stuk 20, verklaring DVZ bij eerste asielaanvraag, 13 A). Dat de verzoekende partij tijdens haar eerste verzoek ook over de naam van haar vader zou hebben gelogen, zoals zij beweert, kan niet overtuigen. Er kan immers niet worden ingezien welk belang de verzoekende partij hierbij redelijkerwijze dacht te hebben (stuk 5, gehoorverslag, p. 4). Aldus kan niet worden aangenomen dat dit document betrekking heeft op de vader van de verzoekende partij. De enveloppe kan aantonen dat de verzoekende partij post heeft ontvangen uit Teheran – overigens geadresseerd aan een vriend van de verzoekende partij die zij in België zou hebben leren kennen (stuk 5, gehoorverslag, p. 2) –, maar niet dat zij daar zelf gedurende vijf jaar voorafgaand aan haar komst naar België heeft gewoond. De medische documenten, tot slot, bevatten geen enkele objectieve aanwijzing met betrekking tot de herkomst of eerdere verblijfplaatsen van de verzoekende partij.

Gezien deze vaststellingen en uiteengezette redenen, oordeelt de Raad dat de bewijswaarde van de voorgelegde documenten dan ook uiterst relatief is.

Omwille van de relatieve bewijswaarde ervan, volstaan voormelde documenten op zich niet om in deze stand van zaken de relevante elementen van verzoekers vluchtrelaas geloofwaardig te bevinden en zijn verzoek om internationale bescherming te beoordelen. Bijgevolg moet worden nagegaan of de verklaringen van de verzoekende partij voldoende consistent, precies, volledig en aannemelijk zijn opdat de relevante elementen van haar verzoek, in samenhang met de voorgelegde documenten, geloofwaardig kunnen worden geacht.

Dienaangaand dient vooreerst te worden vastgesteld dat het feit dat de verzoekende partij Afghanistan zeven jaar eerder zou hebben verlaten dan zij aanvankelijk voorhield de in het kader van haar eerste verzoek vastgestelde gebrekkige kennis van haar regio van herkomst niet op afdoende wijze kan verklaren of verschonen. Zoals in de bestreden beslissing terecht wordt opgemerkt, blijkt uit het leeftijdsonderzoek dat op 16 maart 2015 plaatsvond dat de verzoekende partij bij aankomst in België

een geschatte leeftijd van 26,7 jaar met een standaarddeviatie van 2,3 jaar had (zie stuk 20, beslissing Dienst Voogdij van 24 maart 2015). De Raad merkt op dat de verzoekende partij de mogelijkheid had om overeenkomstig artikel 19 van de gecoördineerde wetten op de Raad van State tegen de beslissing van de Dienst Voogdij een beroep tot nietigverklaring in te stellen bij de Raad van State. Uit het dossier blijkt niet dat de verzoekende partij deze beroepsmogelijkheid heeft benut. Aldus kan redelijkerwijze worden aangenomen dat de verzoekende partij bij haar vertrek uit Afghanistan, volgens haar verklaringen omstreeks 2007, al meerderjarig was. Gelet op haar meerderjarigheid bij haar vertrek uit Afghanistan, mag van de verzoekende partij wel degelijk een ruimere kennis worden verwacht van haar herkomstregio dan deze waarvan zij tijdens het gehoor in het kader van haar eerste verzoek heeft getuigd.

Verder stelt de Raad vast dat de verzoekende partij ook omtrent de reden waarom zij Afghanistan in 2007 diende te verlaten niet kan overtuigen. In de bestreden beslissing kon dienaangaand op goede gronden het volgende worden vastgesteld en overwogen:

“Voorts gevraagd waarom u Afghanistan in 2007 diende te verlaten, beweert u dat uw vader ooit de lijfwacht was van een commandant van Harakat en dat uw vader na de dood van de commandant bedreigd werd. Het is opmerkelijk dat u geen idee heeft wie die vijanden dan wel zouden zijn. U kan niet zeggen wie uw vader zou hebben aangevallen en u kan niet verduidelijken wie u bij een terugkeer naar Afghanistan zou moeten vrezen (CGVS, p.9). Dat uw vader daar in al die jaren niets over zou hebben gezegd (CGVS, p.9), is geheel ongeloofwaardig. Verder kan het CGVS geen enkel geloof hechten aan uw verklaring als zou uw vader bij de partij Harakat actief zijn geweest. Toen het CGVS u tijdens de eerste asielpcedure de vraag stelde of u Harakat kende, bleek dit niet het geval. U zei louter dat u de naam wel eens hoorde. Eveneens kon worden vastgesteld dat u, die heden beweert de zoon van een voormalig jihadist te zijn, niet kon verduidelijken wat de term Hazarajat betekent of hoe de zeer bekende Hazara leider Mazari aan zijn einde kwam (CGVS, 18 mei 2015, p.13). Onder meer deze vaststellingen leidden in de beslissing van 16 juni 2015 tot de conclusie dat u uw herkomst uit Syah Petaw niet geloofwaardig maakte. U beweert nu dat u deze zaken wel wist maar dat u de vraag misschien niet goed begreep. U sluit ook niet uit dat de tolk u slecht verstond (CGVS, p.10). U beweert zelfs dat u van de smokkelaar niets mocht zeggen over Harakat (CGVS, p.17). Dit is uiteraard geheel ongeloofwaardig. Het CGVS kan niet anders dan vaststellen dat u uw kennis na uw eerste asielaanvraag heeft bijgespijkerd en dat u heden een relaas brengt met daarin elementen waar u tijdens uw eerste asielpcedure nog geen benul van had.”.

Nu de verzoekende partij geen geloofwaardige verklaringen aflegt omtrent de aanleiding voor haar vertrek uit Afghanistan in 2007, zijnde de problemen die haar vader in Afghanistan zou hebben gekend met zijn politieke vijanden, maakt zij evenmin aannemelijk dat zij omwille van deze problemen met haar familie naar Pakistan en vervolgens Iran zou zijn verhuisd. De verzoekende partij maakte overigens geen enkele melding van haar verblijf in Pakistan bij de Dienst Vreemdelingenzaken in het kader van onderhavig verzoek om internationale bescherming. Zij verklaarde daar dat zij op haar dertiende van Afghanistan naar Iran verhuisde (stuk 18, verklaring meervoudige aanvraag, nr. 10 en 15). Dat de verzoekende partij niet de tijd zou hebben gehad om haar verblijf in Peshawar te vermelden of dat zij dit vergeten zou zijn, zoals zij tijdens haar gehoor op het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen suggereert, acht de Raad niet aannemelijk (stuk 5, gehoorverslag, p. 2, 12). Tevens dient te worden vastgesteld dat de verzoekende partij geen enkel begin van bewijs voorlegt met betrekking tot haar voorgehouden verblijf in Pakistan en Iran.

Waar de verzoekende partij aanvoert dat zij misleid werd door de mensensmokkelaar maar in het kader van onderhavig verzoek enkel de waarheid spreekt, doet zij geen afbreuk aan de hoger uiteengezette motieven op basis waarvan geen geloof kan worden gehecht aan haar verklaringen met betrekking tot haar herkomst uit Afghanistan en haar verblijfssituatie in de jaren voorafgaand aan haar komst naar België. In zoverre zij de gedane vaststellingen toeschrijft aan de zeer jonge leeftijd die zij bij haar vertrek uit Afghanistan zou hebben gehad, dient te worden gewezen op voormelde beslissing van de Dienst Voogdij, op grond waarvan moet worden aangenomen dat de verzoekende partij reeds meerderjarig was op het moment van haar voorgehouden vertrek uit Afghanistan.

Overigens kon tijdens het gehoor naar aanleiding van onderhavig verzoek worden vastgesteld dat de verzoekende partij over informatie beschikte met betrekking tot haar herkomst en vluchtrelaas die zij ten tijde van haar eerste verzoek nog niet bleek te hebben. Gevraagd of zij ooit hoorde van Harakat-e-Islami, kon de verzoekende partij tijdens haar eerste gehoor niet méér kwijt dan dat zij die naam misschien wel al gehoord had. Nochtans zou dit de groepering geweest zijn waarbij haar vader betrokken was en waardoor hij problemen kreeg die aan de basis zouden hebben gelegen van haar

vertrek uit Afghanistan. Het is niet aannemelijk dat de verzoekende partij het advies zou hebben gekregen om zich ten aanzien van asielinstanties desbetreffend van de domme te houden, indien zij daadwerkelijk omwille van haar vaders vroegere functie bij Harakat-e Islami niet meer naar haar land van herkomst zou kunnen terugkeren (stuk 5, gehoorverslag, p. 17). Verder is gebleken dat waar de verzoekende partij in haar eerste gehoor het antwoord schuldig moest blijven op de vraag wie Mazari, een bekende Hazara-leider, doodde, zij thans kon aangeven dat het de taliban waren. Tot slot dient te worden gewezen op de vaststelling dat de verzoekende partij tijdens haar eerste gehoor de term 'Hazarajat' niet kon verduidelijken, maar naar aanleiding van huidig verzoek aangeeft dat het een regio in Afghanistan is waar de Hazara's wonen. De uitleg dat de verzoekende partij de vragen in kwestie misschien niet begrepen heeft tijdens haar eerste gehoor of de tolk haar niet goed begrepen heeft, maakt zij op geen enkele wijze aannemelijk (stuk 5, gehoorverslag, p. 10).

Waar de verzoekende partij wijst op haar lage scholingsgraad, merkt de Raad op dat zelfs van een laaggeschoold persoon redelijkerwijze kan worden verwacht dat hij kan antwoorden op een aantal elementaire kennisvragen in verband met zijn beweerde regio van afkomst. De verzoekende partij toont bovendien niet aan dat laaggeschooldheid de verstandelijke vermogens aantast en zij hierdoor niet in staat is haar eigen leefwereld in tijd en ruimte te situeren. Uit de gehoorverslagen blijkt dat de dossierbehandelaar eenvoudige en duidelijke vragen stelde en dat de verzoekende partij kennelijk kon volgen en de logica en de inhoud van de vragen correct begreep.

Ter terechtzitting beklemtoont de verzoekende partij haar mentale problemen, en toont ze haar verminkingen. De Raad volgt de verzoekende partij evenmin in zoverre zij voorhoudt dat een vermeend trauma de vastgestelde vaagheden en lacunes kan verklaren. Zoals in de bestreden beslissing terecht gesteld, ontslaan mentale moeilijkheden de verzoeker om internationale bescherming niet van diens plicht tot medewerking met de asielinstanties. Uit de medische documenten met betrekking tot haar psychologische problemen kan niet blijken dat het oordeelsvermogen van de verzoekende partij ten gevolge van een opgelopen trauma dermate is aangetast dat zij niet in staat zou zijn om correcte en volledige verklaringen af te leggen in het kader van haar verzoek om internationale bescherming. Daarenboven heeft de verzoekende partij noch haar advocaat tijdens het gehoor gewezen op een dermate psychische problematiek dat zij niet in staat zou zijn om eenvoudige vragen waarmee gepeild wordt naar haar herkomst en verblijfplaatsen naar behoren te beantwoorden. De verzoekende partij laat bovendien na *in concreto* aan te tonen dat, waar of op welke wijze het beweerde trauma haar verklaringen zou hebben beïnvloed. Evenmin toont zij aan dat of op welke wijze dit van invloed zou zijn geweest op de bestreden motivering en beslissing. De Raad merkt in dit verband nog op dat elk gehoorgesprek stress en emoties met zich meebrengt, maar dat dit geen afbreuk doet aan de plicht om het asielaanvraag zo correct en volledig mogelijk te vertellen (RvS 5 januari 2007, nr. 166.377).

Waar de verzoekende partij verwijst naar een arrest van de Raad in een zaak die duidelijke gelijkenissen zou vertonen met haar situatie, benadrukt de Raad dat zijn rechtspraak individuele gevallen betreft en geen precedentwaarde heeft die bindend is.

De verzoekende partij voert verder aan dat zij totaal vervreemd is van Afghanistan, maar beperkt zich desbetreffend tot een loutere verwijzing naar algemene informatie die geen betrekking heeft op haar persoon. De verzoekende partij brengt geen concrete elementen bij waaruit kan blijken dat haar verblijf in België sinds 2015 haar dermate vervreemd heeft van haar land van herkomst dat zij zich bij een terugkeer daarheen niet meer zou kunnen aanpassen aan de heersende normen en tradities.

De Raad kan, in navolging van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen, geen geloof hechten aan verzoekers beweerde herkomst uit het district Jalrez van de provincie Maidan Wardak. Samen met de vaststelling dat geen geloof kan worden gehecht aan verzoekers beweerde regio van herkomst, leidt deze vaststelling ertoe dat evenmin geloof kan worden gehecht aan verzoekers vluchtrelaas en beweerde vervolgingsfeiten, daar deze onlosmakelijk met zijn verblijfplaats zijn verbonden.

De voormelde vaststellingen volstaan om te besluiten dat niet kan worden aangenomen dat in deze is voldaan aan de cumulatieve voorwaarden zoals bepaald in artikel 48/6, § 4 van de Vreemdelingenwet.

Wanneer zoals *in casu* geen geloof kan worden gehecht aan het naar voor gebracht vluchtrelaas, is er geen reden om dit te toetsen aan de voorwaarden die inzake de erkenning van vluchtelingen worden gesteld door artikel 1, A (2) van het Vluchtelingenverdrag en artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet. Een

gegronde vrees voor vervolging in de zin van artikel 1 van het Verdrag van Genève van 28 juli 1981, zoals bepaald in artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet, kan niet worden aangenomen.

2.3.2. Aangaande de subsidiaire beschermingsstatus

Volgens de bepalingen van artikel 48/4, § 1 wordt de subsidiaire beschermingsstatus toegekend aan: *“de vreemdeling, die niet voor de vluchtelingenstatus in aanmerking komt en die geen beroep kan doen op artikel 9ter, en ten aanzien van wie er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat, wanneer hij naar zijn land van herkomst, of in het geval van een staatloze, naar het land waar hij vroeger gewoonlijk verbleef, terugkeert, een reëel risico zou lopen op ernstige schade zoals bepaald in paragraaf 2 en die zich niet onder de bescherming van dat land kan of, wegens dat risico, wil stellen en niet onder de uitsluitingsgronden zoals bepaald in artikel 55/4, valt.”*

Volgens paragraaf 2 bestaat ernstige schade uit:

“a) doodstraf of executie; of,

b) foltering of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing van een verzoeker in zijn land van herkomst; of,

c) ernstige bedreiging van het leven of de persoon van een burger als gevolg van willekeurig geweld in het geval van een internationaal of binnenlands gewapend conflict.”

Met betrekking tot de ernstige schade zoals bedoeld in artikel 48/4, § 2, a) van de Vreemdelingenwet, kan worden volstaan met de vaststelling dat de verzoekende partij op deze gronden geen subsidiaire bescherming vraagt.

In zoverre de verzoekende partij zich met betrekking tot de ernstige schade zoals bedoeld in artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet, beroept op de aangevoerde asielmotieven, kan dienstig worden verwezen naar de hoger gedane vaststellingen dienaangaande waarbij geconcludeerd wordt dat de verzoekende partij deze motieven niet aannemelijk maakt.

Voorts dient te worden vastgesteld dat de verzoekende partij geen andere concrete persoonlijke kenmerken en omstandigheden aantonen waaruit blijkt dat zij een reëel risico loopt op foltering of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing, of een reëel risico op een ernstige bedreiging van het leven of de persoon. De verzoekende partij maakt geen gewag van andere persoonlijke problemen die zij in Afghanistan zou hebben gekend.

Uit wat voorafgaat blijkt dat de verzoekende partij haar voorgehouden herkomst uit het district Jalrez van de provincie Maidan Wardak niet aannemelijk maakt, noch dat zij afkomstig is uit een gebied in Afghanistan waar, gelet op het willekeurig geweld, de subsidiaire bescherming kan worden toegekend of waar, al naar het individuele geval, toepassing kan worden gemaakt van artikel 48/5, § 3 van de Vreemdelingenwet. Het is de taak van de verzoekende partij om haar verzoek om internationale bescherming te staven en deze regel geldt onverkort wat betreft de subsidiaire beschermingsstatus.

Het komt de Raad immers niet toe om te speculeren over de verblijfplaats van de verzoekende partij voor haar komst naar België of over de vraag of de verzoekende partij afkomstig is uit een regio in de zin van artikel 48/5, § 3 van de Vreemdelingenwet waar geen risico aanwezig is.

De Raad kan uit het voorgaande enkel afleiden dat de verzoekende partij zelf meent dat er in haar werkelijke regio van herkomst geen zwaarwegende gronden voorhanden zijn die erop wijzen dat zij bij een terugkeer naar deze regio een reëel risico zou lopen op ernstige schade in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.

De Raad besluit dat de verzoekende partij geen elementen aanbrengt waarom zij een reëel risico op ernstige schade zou lopen.

2.4. *In casu* maakt de verzoekende partij geen vrees voor vervolging in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet of een risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet aannemelijk.

2.5. Omtrent de aangevoerde schending van het zorgvuldigheidsbeginsel moet worden vastgesteld dat dit beginsel de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen oplegt zijn beslissingen zorgvuldig voor te bereiden en deze te stoen op een correcte feitenfinding. Uit het administratief

dossier blijkt dat de verzoekende partij door het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen werd gehoord. Tijdens dit interview kreeg zij de mogelijkheid haar asielmotieven uiteen te zetten en haar argumenten kracht bij te zetten, kon zij nieuwe en/of aanvullende stukken neerleggen en heeft zij zich laten bijstaan door haar advocaat, dit alles in aanwezigheid van een tolk die het Dari machtig is. De Raad stelt verder vast dat de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen zich voor het nemen van de bestreden beslissing heeft gesteund op alle gegevens van het administratief dossier, op algemeen bekende gegevens over het voorgehouden land van herkomst/verblijf van de verzoekende partij en op alle dienstige stukken. Dat de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen niet zorgvuldig te werk is gegaan kan derhalve niet worden bijgetreden.

2.6. Uit wat voorafgaat is gebleken dat de Raad het beroep ten gronde heeft kunnen onderzoeken zodat er geen reden is om de bestreden beslissing te vernietigen. De Raad kan immers volgens artikel 39/2, § 1, tweede lid, 2° van de Vreemdelingenwet slechts tot vernietiging overgaan als hij een onherstelbare substantiële onregelmatigheid vaststelt of als essentiële elementen ontbreken waardoor hij niet over de grond van het beroep kan oordelen. De aangevoerde schendingen kunnen hier, gelet op het voorgaande, dan ook evenmin leiden tot een vernietiging van de bestreden beslissing.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vluchtelingenstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op éénentwintig november tweeduizend achttien door:

mevr. M. RYCKASEYS,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. K. VERHEYDEN,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

K. VERHEYDEN

M. RYCKASEYS